

Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak

2009. July 10.

Igehirdetés Hajmáskér, 2009.07.05.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! A Te kezed áldott munkája az egész világ, melyben élünk. Tőled kapjuk az életet, a barátokat, a lehetőséget arra, hogy megfeleljünk a Te kihívásaidnak, s bizonyosságát adjuk hitünknek. Urunk, kérünk, légy velünk most is, és taníts minket, hogy legyünk bölcssek, tudjuk elfogadni utaidat, s legyünk készek és képesek követni a Krisztust, a mi Megváltó Urunkat, idősebb testvérünket, példamutatónkat az általad rendelt úton. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv 10. részének 15. és 16. versében:

De másodszor is szólt hozzá a hang: "Amit az Isten megtisztított, azt te ne mondd tisztátalannak." Ez pedig három ízben is így történt, és azután az egész azonnal felemelkedett az égbe. (ApCsel 10,15-16)

-- eddig Istennek írott Igéje --

Kedves Testvéreim! Kornéliusz és Péter. Két olyan ember, akik különböző kultúrából jöttek, különböző neveltetést kaptak, különböző a múltjuk, mégis valamiben nagyon hasonlítanak. Nyitott szívű emberek. Róluk szól ez a történet, amelynek csattanója - mondjuk így - a felolvasott Ige, amely arról beszél nekünk, hogy Isten így summázza az Ő akaratát, hogy amit én megtisztítottam, azt ti ne mondjátok tisztátalannak.

Mégsem lehet azonban erről a mondatról úgy beszélni, hogy ne emlékezzünk meg az előzményekről. Ki is ez a Kornéliusz? Római százados, aki Cézarea városában él, egy olyan városban Izrael területén, amely, mondjuk így, hogy a rómaiak hídfőállásként létesítettek, amely a római kultúrát isteníti, amely arról szól a mindennapjaiban, hogy megpróbálnak egy népben az elnyomók egy mini-Rómát létrehozni, ahol a gondolkodásmód, az erkölcs, minden a római stílusnak megfelelő, a római ízlésvilágnak megfelelő, és amely tulajdonképpen központja, a tényleges központja az Izrael provincia irányításának, Júdea provincia irányításának.

Itt él egy Kornéliusz nevezetű százados. Katona. Olyan időkben katona, ahol ezt a rangot egyféleképpen lehetett elérni: gyilkolással. Ez az ember, biztos vagyok benne, hogy háborúk százaiban, csatákban, nyakig véresen ölte az ellenfeleit. Gyilkolt és egy elnyomó hatalmat képviselt. Olyan hatalmat, amelynek legfontosabb célja, még ha látszólag békében is állomásozik ott, hogy abban a pillanatban, ha Izrael népe fölemeli a fejét, megpróbálja lerázni a római igát, azt el kell taposni, meg kell semmisíteni, s ez a százados, hiszen ez a munkája, a mestersége, kész kell, hogy legyen, hogy embereivel együtt akár térdig gázoljon újra azoknak az embereknek a vérében, akik között él.

Mégsem ezt említi meg róla a Szentírás. Hanem azt, hogy kegyes ember, imádkozik, és alamizsnát oszt a szegényeknek. Tehát amikor éppen nem gyilkol, akkor egész rendes embernek tűnik. S az Istenhez száll a fohásza, talán éppen azért, mert tudja, hogy az ő megélhetése, amiből a családját fenntartja, az bizony ellentétes mindazzal, amit az Isten tanít. De hát mégiscsak, ez a szakmája, ehhez ért, és ha abbahagyná egyik pillanatról a másikra, akkor mint dezertőrt, őt ölnék meg azok a katonák, akik előtte az ő testi épségét hivatottak védeni.

Ez az ember egyszercsak látomást lát. Az Isten megszólítja ezt a gyilkost. És azt mondja, hogy idefigyelj, Kornéliusz, meghallgattalak. Idefigyelj, értelek, látom a helyzetedet, név szerint ismerlek, fontos vagy nekem, és tudom, hogy mért csinálsz, amit csinálsz, tudom, hogy ki vagy, és ha most rám hallgatsz, akkor megtapasztalhatod az én szeretetemet. Bár, legyünk őszinték, még csak ez se hangzik el. Az Isten angyala megjelenik, és utasítja: idefigyelj, Kornéliusz, tedd ezt és azt. En meghallgattalak, és azt, hogy én meghallgattalak, nem azzal jutalmazom, hogy megsimogatom a te buksidat, hanem azzal, hogy feladatot adok neked: küldj el embereket, és keresd meg ezt a Simon Pétert.

És ez a Kornéliusz, ez a nyitott szívű gyilkos, ez a galamblelkű zsarnok elküldi az egyik hívő katonáját két szolgálóval, hogy induljon el Joppéba, ahol egy másik ember, egy Simon Péter még nem is tudja, hogy elindult valaki őhozzá. De az Isten terve az Isten rendjében már réges-régen elhatározott.

Péter fölmege a háztetőre. Hát, kedves Testvéreim, déltájban kimenni a napra az itt Magyarországon is a napszúrás kockázatát jelenti. Most képzeljük el ugyanezt tőlünk délebbre, egy sivatagos környezetben Olyan helyen, ahol nem 20-30 fok, hanem 40-60-70 fok is lehet. És ott egy ember kiül a tetőre. Lehet, hogy árnyékot borít valaki a feje fölé, na de hát akkor is valami elképzelhetetlen lehet a hőség, fojtó akkor is, ha nem nedvűs és nem páradús, mint itt nálunk, Magyarországon, hanem ez száraz meleg.

És mi történik? Révületbe esik. Ezt mondja az írás: közben enni kért, és amíg az ételt készítették, révületbe esett. A révület szót mi általában a sámánoknál, táltosnál, olyan embereknél használjuk, akik a mi magyar kultúránknak, magyar őstörténetünknek részesei, de mégis a keresztyén ember egy kicsit olyan távolságtartóan viselkedik vele, mert azt mondja, hát ez valami dobbal éri el, meg táncol, az extázist, vagy pedig hallucinogén gombákat eszik ahhoz, hogy kapcsolatot teremtsen az Istennel, de akárhogyan történik, a Szentírás ugyanazt a szót használja rá. Révül Péter. És ebben a révületben, ahol nyitva van a szíve és a lelke, ahol ő nem a saját emberi gondolataival és saját emberi akaratával vesz részt, hanem elfogadó módon tud kinyílni az Isten felé, ott megszólítja az Isten.

És, kedves Testvéreim, most jön a történetünknek a legvéresebb része. Leereszkedik egy abrosz. Ezen az abroszon élő állatok vannak. Az Isten azt mondja Péternek, hogy öld és egyél. Ez egy kegyes ember, ez egy jószándékú ember, ez egy törvénytudó zsidó ember, aki eleve tudja azt, hogy a Tízparancsolatnak része a „ne ölj!”. A másik, tudja, hogy csúszómászót, meg mindenféle állatot nem eszünk meg, pláne nem úgy, hogy frissen megöltük. Azért szolgálak mentek el készíteni neki az ételt, hogy az az étel kóser módon legyen elkészítve. Hogy ő azt megehesse.

Erre Isten milyen alternatívát ad neki? Azt, hogy tedd félre a törvényt. Isten parancsa szöges ellentétben áll azzal, aminek ez az ember az életét odaszentelte, a törvény betartásának. Mit mond neki Isten? Őld és edd! A kígyót, a disznót, azokat az állatokat, amiket te soha eszedbe nem jutott volna, hogy magadtól megedd, sőt amit én a mózesi parancsolatokban tiltottam neked. Most tedd azt.

Tudjátok, Testvéreim, nehéz feladat lehetett ez egy zsidó embernek. És tiltakozik ellene Péter. Mit mond? Soha életemben semmilyen tisztátalant nem ettem. Igen. A zsidó ember számára a földet turo, vagy a föld alatt, vagy a föld aljzatában élő állatok tisztátalannak minősültek. Miért? Mert hát az ő gondolkodásuk is hasonló volt minden embernek a gondolkodásához, hogy vannak a fent való dolgok, az égi dolgok, az Isten dolgai, aztán vannak a földi dolgok, és vannak az alsó világ, a gonoszok dolgai, és a kígyó, meg ezek a lények, mivel az aljzatban éltek, inkább oda tartoztak. Nem vállalt velük közösséget a zsidó ember, a hívó ember, az igazán kegyes isteni módon élő ember.

Igen ám, kedves Testvéreim, de hát mi magunk is ha ezt a történetet olvassuk, akkor észrevehetünk valamit. Hát ezek a csúszómászók nem a földből emelkednek ki, ezek az állatok nem alulról jönnek, vagy nem Péterrel egy szinten jelennek meg a látásban, hanem honnét érkeznek? Az Isten egéből. Fönről. Megérkeznek azok a lények, akire azt mondja Isten, hogy arra teremtetem, hogy te, Péter, itt és most, ebben a pillanatban őld és egyed.

És ezt a konfliktust meg kell tanulnia ennek az apostolnak feloldania önmagában, mégpedig azt, hogy nem a törvénynek, hanem az Isten akaratának kell engedelmessé válnia. Nem évszázados tradíciókat kell követnie, nem a hagyományt a minden, hanem az Isten akarata. Őld és egyed!

Kedves Testvéreim, egy kicsit olyan ez neki, mintha azt mondaná Isten, hogy mocskold be ugyanúgy magadat, mint ahogy az a Kornéliusz. Légy olyan. Légy véres, olyan állatok véréből, olyan cselekedetektől, amik miatt lenézed azt a másikat. Mert ugye a zsidók, és itt érkezünk el a történetünk valódi tanulságához, az elnyomó rómaiak lenézték. Vallási és erkölcsi fölényt éreztél velük szemben. Mit mondtak? Igen, de ti vérrrel csináltátok a ti birodalmatokat. Igen, erőszakkal nyomtátok el minket, erkölcsileg alattunk vagytok. Ti ilyenek meg olyanok, ti gyilkosok vagytok. De mi, szegény szerencsétlenek, akik szenvedjük mindezt, erkölcsileg, hitben magasban fölöttetek állunk.

Az Isten tudja, hogy a keresztyén emberek azóta hányszor próbálták ugyanezt az igazságot hol sikeresen, hol kevésbé sikeresen szembefordítani az őket elnyomó hatalmakkal a világ minden részén. És hányszor csináljuk ma is azt, hogy azt mondjuk a világban élő emberekre, hogy hát ti bűnösök vagytok, ti ne is akartátok tőlünk semmit. Nem keveredünk veletek, nem beszélünk veletek, nem vagytok elég jók hozzánk, mert minket a Krisztus, meg az, hogy elszenvédjük a ti bántásaitokat, legalább erkölcsileg magasabb szintre emel. Mi az Istent követjük, ti nem ezért tudatokat elnyomni minket.

Kedves Testvéreim, ugyanakkor pontosan ezért van szükség a tanításra. Hiszen a Simon Péter egy ilyen elnyomott, egy ilyen üldözött kiségyháznak a tagja volt, ami éppen akkor kezdett el szárnyakat bontogatni. Ugyanabban az erkölcsi fölényben érezte magát egy rómaival, de talán még egy zsidóval szemben is, mert mit mondtok? Hogy én először zsidó vagyok, aztán azon belül is egy kisebb kaszt, a keresztyénségnek a része, a krisztuskövető, és hát csak nem gondolja valaki, aki kívülről jön, hogy majd hozzánk tartozhat. Mikor már zsidóvá sem lehet lenni, ha nem annak születik az ember. Mivel soha nem lehet senki a maga erejéből zsidóvá, ha nem született annak, hát hogyan lehetne keresztyénné, mikor a keresztyénség a zsidóságon belül is egy kicsi szekta, gondolhatta Péter.

Aztán az Isten rámutat, hogy az, hogy ki a kiválasztott, ki az elhívott, mi az ennyivaló, azt Ő mondja meg. És, kedves Testvéreim, ez egy nagyon fontos igazság a jelen egyház számára is, hogy rá kell ébrednünk arra, hogy tudnunk kell meghallani az Istennek a szavát amikor beszél hozzánk. Mert másodszor is szól hozzánk a hang. Gondoljatok bele, kedves Testvéreim, az Isten nem adta föl elsőre. Nem azt mondta Péternek, hogy jó, hát én szóltam, de hát ha te nem vagy hajlandó megérteni, akkor megyek, keressék mást. Az Isten szól, még egyszer. Péter, amit én tisztának nyilvánítottam, azt te ne mondd tisztátalannak. Nem a te akaratod a fontos, hanem az enyém. Nem az a kérdés, hogy te mit gondolsz, hanem hogy én mit akarok.

A 21. század keresztyén embere számára is óriási tanítás van ebben. Nekünk mindegyikünknek kialakult véleményünk van, vízióink, látásunk van arról, hogy milyen legyen az egyház, milyen legyen a gyülekezet, milyen legyen egy presbiter, egy pap, egy püspök. Mi majd megmondjuk. Azt is megmondanánk szívünk szerint, hogy ki ülhet be még közénk a padba.

És, ha belegondolunk, ilyenek voltak Péterék is. Egy Kornéliusz velük együtt imádkozzon? Hát az, aki egy évvel ezelőtt még talán segített levéni, vagy egy hónappal azelőtt, valamelyik felkelésüket, ölte a zsidókat? Hát csak nem gondolja valaki? De az Isten Kornéliuszt választotta ki. Az Istennek nem egy zsidó főpapra volt szüksége, nem még egy galileai halászemberre a sokból, hanem egy katonára, egy századosra. És, Péter, neked nincs jogod felülmenni az Isten akaratát.

És, 21. századi keresztyén gyülekezetek, nincs jogotok felülmenni az Isten akaratát. Sem a lelkeseknek, sem a gyülekezeti tagoknak, sem a férfiaknak, sem a nőknek, mert az Isten választ. Közülünk is, minket is Ő hívott el, és azokat is, akik ideülnek vagy nem ülnek a padokba. Nekünk csak az a feladatunk, hogy észrevegyük, és engedelmessé vájunk. Mert a hívás az rajtunk keresztül érkezik.

Gondoljatok csak bele, Kornéliusz egy nyitott szívű ember volt. Hát mondhatta volna neki az Isten angyala, hogy Kornéliusz, keresztelkedj meg. Ehelyett azt mondta, hogy figyelj, van ott egy ember, aki majd megkeresztel téged, van valaki, akivel beszélned kell, akivel találkoznod kell, akivel együtt kell tudnod működni. Az elnyomónak az elnyomottal. Aki nem rendelkezik negyedannyi hatalommal sem, mint te, de mégis nagyobb nálad. És elment Péterhez, és azt mondta, hogy én választok.

Kedves Testvéreim, ez ma is ugyanígy van. Az Isten választ embereket.. Az Isten kijelenti az Ő akaratát. Az Isten elmondja nekünk is, hogy mit szeretne, meg annak az embernek is, akit kiválaszt, hogy egyszer tagja legyen egy gyülekezetnek. Igen ám, de késznek kell lenni arra, hogy meghalljuk. Majd amikor még egyszer elmondja esetleges keményfejtőségünk miatt, akkor másodszorra késznek kell lennünk, hogy engedelmeskedjünk. Mert Isten hatalmas akarata az hol révülésekben, hol látomásokban, hol Isten Igéje által, de szól hozzánk.

És, kedves Testvéreim, ez magában is egy fontos üzenet. És zárás közben erről szeretnék pár mondatot mondani. Amikor én gyermek voltam, azt tanultam, hogy a Biblia mese. Aztán, amikor idősebb lettem, azt mondták, hogy nem, nem, ez valóság, csak ma már nem történnek csodák, ma már nem szól az Isten senkihez, mert nincsenek révülések, nincsenek látások, nincsenek álmok.

Aztán, kedves Testvéreim, ahogy idősebb lettem, megtapasztaltam, hogy dehogyan nincsenek. Vannak álmok, vannak megérzések, vannak pillanatok, amikor úgy érezzük, hogy most valamit nagyon meg kell tennünk, vagy valamit nagyon nem szabad megtennünk. Vannak pillanatai az életünknek, amikor úgy érezzük, hogy ezt már megálmodtuk, ez már megtörtént egyszer, és vannak helyzetek, amikor szinte érezzük, hogy valamiért a múltban előképzettséget kaptunk arra, hogy helyesen megfeleljünk az Isten akaratának.

Vannak ilyenek, csak tudnunk kell megnyitni a szívünket előttük. Vannak ilyenek, csak tudnunk kell elfogadni, és teljesen mindegynek tekinteni, nem napszúrásnak és kezelni való betegségnek azt, hogyha valaki azt mondja, hogy szól hozzám az Isten. Talán azért, mert kinn ültem 40 fokon a napon. De ki zárja ki, hogy az Istennek pont az legyen az akarata, hogy ilyen módon szóljon? Szólt hozzám az Isten, mondták a táltosok, a sámánok, és hirdették az embereknek, hogy a felső világ beszélni akar velük. Szól hozzánk az Isten, mondom én. A Biblia által, mint törvény szava által. És a lelkünkbe írott mondatok által, amelyek néha ellene mondanak a könyvnek, egy magasabb cél érdekében. Amelyek néha kiegészítik mindazt, ami a neveltetésünk, ami a hagyományunk, hogy tudjunk előrelépni.

De hát úgy lett világegyház a keresztyénség, hogy Péter tudott ölni és enni. Befogadni az Isten akaratát, és nagyobbak tenni az isteni parancsot, mint minden saját elképzelést, vagy addigi hitvallást. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy Te megszólítasz minket. Ezer alakban, ezer módon, de érezzük, s ha megnyitjuk szívünket, fülünket, lelkünket, elménket előtted, akkor talán halljuk is a szívünkben visszhangzó szavakat: „tedd” vagy „ne tedd”, „menj” vagy „maradj”, imádkozz, köszönj vagy kérj. Urunk, engedd, hogy mi tudjunk engedelmeskedni Néked, hogy tudjunk életünk minden percében Neked tetsző, a Te indíttatásodból születő döntéseket hozni. Mindenség Istene, az egyház akkor lett nagy, amikor a Te utasításaidat követte. Engedd, hogy mi most is tudjuk alárendelni a saját akaratunkat a Tiédnek. Ne mi akarjunk bölcsekedni mások helyett, hanem figyeljünk Rád, hallgassunk és engedelmeskedjünk.

Mindenség Istene, áldj meg minket és taníts minket, mutasd, mikor kell szólni, s mutasd, mikor kell kitérni. Engedd, hogy mi lássunk Téged, a Te akaratodat, s tudjuk ezt láttatni, elfogadtatni embertársainkkal is. Légy velünk és vigyázz reánk, s légy azokkal is, akik most nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszólitott e gyülekezetből. Adj gyógyulást betegjeinknek, békességet a háborúságot szenvedőnek, legyen áldás a dolgozó ember munkáján, s a Te Szent Lelked kössön össze mindannyiunkat, akik együvé, a Te szent Fiadhoz, a mi Urunk Krisztushoz tartozunk. Mennyei Atyánk, az Ő nevében kérünk, segíts, hogy életünk minden pillanatában imádkozhassunk úgy, ahogy most is, a Te szent Fiad szavaival, melyek örökkévalóak, s ekképpen szólnak:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; a mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, mely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket, és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban Ámen.

Hirdetném az adakozást. Istentől vett javaitokból jó szívvel adjatok az Ő ügyének szolgálatára.